

Глава Ыа.

За любовь къ Богѹ.

Толко много ны возлюбилъ Богъ, що то сына своего едиnorodнаго предаде на смерть за наша любовь. Воистинѹ, ако да бы ималъ Богъ другъа нѣкомъ почестна вещь, щеше да даде намъ за наша та любовь. Ны обычае онегова, който ни е направилъ нѣкое малко благодарѣнїе, а бога, дето е издалъ своата крѣвь за насъ, и непрестанно ни прави добрины, ни пакъ какъ то подобава не го обычае. Той заповѣдува да го обычае одъ сичка та си дѹша, и одъ сичко то си сѣрдце, а пакъ намъ се види да е тежка тая негова заповѣдь. Единъ сынъ да обыча чадолубивагоси отца, кой то го препитава и мѹ дава сичките потребности, трѣдно ще бѣде на томъ сынъ да исполнава отеческата си заповѣдь.

Любовь та бѣва двойна: Первата е кога обычае неколъ вещь заради нейната добрина, втората, кога обычае неколъ вещь заради нашата си полза. Но тая любовь е намъ кредителна и Богопротивна: Защото, Богъ ни заповѣдува, освенъ него другъо нещо по много да не обычае, и него да обычае, защото ни е далъ и непрестанно ни дава добрины, но защото е естесвенно благъ и